

Szegedi Ítéltábla
Fkf.III.215/2016/3.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2016. október 4. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S :

A testi sértés büntettének kísérlete miatt **[vádlott neve]** és **társai** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2016. február 16. napján kihirdetett 14.Fk.91/2015/35. számú ítéletének **[vádlott neve]** I. rendű vádlottra vonatkozó részét **helybenhagyja.**

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 10.134.- (tízezer-egyszázharmincnégy) forint bűnügyi költség megfizetésére külön felhívásra az államnak.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A törvényszék **[vádlott neve]** I. rendű vádlott bűnösségét testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés és (8) bekezdés 1. fordulata] állapította meg. Ezért az I. rendű vádlottat 1 év 8 hónap szabadságvesztésre ítélte, annak végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette és a végrehajtása elrendelése esetére börtönben rendelte végrehajtani. Kimondta, hogy a kiszabott szabadságvesztés büntetésből legkorábban - annak végrehajtása esetén - a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította az I. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, és kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség külön, illetve elítélt-társaival egyetemlegesen történő megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen **[vádlott neve]** I. rendű vádlott és védője jelentett be fellebbezést, azonosan a bűnösség megállapítása miatt, az I. rendű vádlott felmentése érdekében. A védő kifejezetten jogos védelemre, mint büntethetőséget kizáró okra hivatkozott.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.126/2016/1-II. számú átiratában az ügynek másodfokú tanácsülésen történő elbírálására tett indítványt. Vagylagosan ugyanakkor bejelentette, hogy amennyiben az ügyet az ítélőtábla nyilvános ülésen bírálja el, akkor azon nem kíván részt venni.

A védelmi fellebbezéseket alaptalanoknak tartotta; álláspontja szerint az I. rendű vádlott bűnösségének megállapítása az alapul veendő tényállás alapján törvényes volt, ám téves minősítést eszközölt a törvényszék, amikor a bűncselekményt életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének minősítette. Kifejtette, hogy az ún. eredmény-bűncselekmények esetében a kísérlet abban az esetben állapítható meg, amennyiben az elkövetőnek legalább az eshetőleges szándéka kiterjed a bűncselekmény törvényi tényállásában meghatározott eredményre. Miután a megállapított ítéleti tényállás szerint az I. rendű vádlott a sértettet jobb keze öklével, közepesnél nagyobb erővel ütötte arcon, a sértett ennek következtében esett hanyatt, fejét pedig a térkövezett járda felületébe verte be, így a fellebbviteli főügyészségi álláspont szerint egyértelműen megállapítható, hogy a közepesnél nagyobb erővel fejre mért ütés esetében az I. rendű vádlottnak reálisan kellett számítania arra, hogy a sértettnek nyolc napon túl gyógyuló, tipikusan csonttöréssel járó, tehát súlyos sérülése keletkezhet.

Ebben a körben az általános élettapasztalatra is hivatkozott.

Ugyanakkor arra alapította az eltérő minősítést célzó indítványát, hogy arra az I. rendű vádlottnak - a realitásokat figyelembe véve - nem kellett számítania, hogy életveszélyes koponyasérülés is kialakulhat a bántalmazás következtében.

Ezt azzal is igyekezett alátámasztani, hogy a jelen esetben konkrétan sem jött létre életveszélyes sérülés. Így, álláspontja szerint arra legfeljebb, a kellő élettapasztalattal rendelkező terheltnek a gondatlansága terjedhetett ki.

Miután nem volt igazolható, hogy az elkövetés alkalmával az I. rendű vádlottnak az aktuális tudattartalma átfogta azt a következményt, annak lehetőségét, hogy [sértett neve] sértettnek akár életveszélyes sérülése is keletkezhet, így az sem, hogy ebbe a körülménybe belenyugodva bántalmazta a sértettet.

Arra is utalt, hogy az alapul veendő tényállás szerint az I. rendű vádlott ittas volt, indulati állapotban ütötte meg a sértettet, így reálisan nem kellett számítania arra, hogy akár életveszélyes sérülése is bekövetkezhet. Így - a fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint - a cselekmény nem valósította meg a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő és a (8) bekezdés szerint büntetendő életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletét.

Ugyanakkor a sértett szaglási érzékelésének elvesztésével, illetőleg az ízérezékelés részbeni zavarával olyan funkcionális fogyatékosága alakult ki, ami maradandó fogyatékoságnak minősül. Ebben a tekintetben a terhelt gondatlansága ezen eredmény vonatkozásában - szerinte is - fennállt, miután kellő körülmények esetén számolnia kellett azzal, hogy ilyen sérülést szenvedhet el a sértett.

A fellebbviteli főügyészségi álláspont szerint az I. rendű vádlott a kellő körültekintést mulasztotta el magatartásának kifejtésekor, így a maradandó fogyatékoság tekintetében az ún. hanyag gondatlansága, ennél fogva tehát büntetőjogi felelőssége megállapítandó.

Ezért, végindítványa a törvényszék ítéletének megváltoztatására irányult akként, hogy a másodfokú bíróság az I. rendű vádlott bűncselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (6) bekezdés d) pontja szerint minősülő maradandó fogyatékoságot okozó testi sértés büntettként minősítse, egyebekben a törvényszék ítéletét hagyja helyben.

A bűnösségi körülményeket illetően ellenezte a beismerés enyhítőként történő értékelését, miután az a bűnösség elismerésére nem terjedt ki, az eltérő minősítés miatt pedig a maradandó fogyatékoság beállta nem értékelhető súlyosítóként, hiszen az az indítványozott bűncselekmény tényállási eleme. Ugyanakkor további súlyosító körülményként indítványozta az I. rendű vádlott terhére annak megállapítását, hogy az éjszaka folyamán több ízben is provokatív, kötekedő magatartást tanúsított, és a távozni kívánó sértettet és elítélt-társait követve, azok távozásakor támadta meg [sértett neve] sértettet.

A kiszabott szabadságvesztés mértékét ugyanakkor arányosnak vélte, a megállapítható bűnösségi körülményeket alapul véve a büntetés lényeges enyhítését indokolatlannak tartotta.

Az ítéletábra az I. rendű vádlottnak és védőjének fellebbezését alaptalannak ítélte és a fellebbviteli főügyészség anyagi jogi álláspontját sem osztotta.

Az ítéletábra a másodfokú felülbírálat eljárási formájaként a nyilvános ülésen történő elbírálás mellett döntött.

Azon, a védő, fenntartotta a jogos védelem megállapítása érdekében bejelentett fellebbezését. Álláspontja szerint ennek megállapíthatóságát mindenben alátámasztotta védencének és az azt támogató tanúknak a vallomása. A minősítést tekintve - miután az enyhébb a megállapítottéhoz képest - a fellebbviteli főügyészség indítványához csatlakozott. Álláspontja szerint reális esély mutatkozott a szabadságvesztés mértékének lényeges enyhítésére is, így a nyilvános ülésen már, másodlagos kérelme az enyhítésre is kiterjedt. További enyhítő körülményként indítványozta értékelni az időmúlást, miután két esztendő eltelt a bűncselekmény elkövetése óta. Végindítványa szerint védencével szemben elegendő lehet a cselekmény miatt pénzbüntetés kiszabása is.

* * *

Az ítélőtábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság által hozott ítéletet, annak tényállását, az annak megállapításához vezető eljárással együtt felülbírált abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályok betartása maradéktalan volt-e, függetlenül attól, hogy ki fellebbezett.

Ennek körében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértéstől mentesen, hiánytalan tényállást állapított meg.

A másodfokú bíróság ezért, az első fokú tényállást irányadónak tekintette, ide értve annak jogi indokolását a jogos védelemre vonatkozóan is, ami mindenben helyes volt, tehát amellet foglalt állást, hogy a védelem által felvetett jogos védelmi hivatkozást megalapozott indokokkal utasította el a törvényszék. Ezért a vádlott felmentésére nem kerülhetett sor.

Az alapul veendő tényállás alapján - az ítélőtábla álláspontja szerint - a fellebbviteli főügyészség nem helyes álláspontot alakított ki az eltérő minősítést illetően.

Az alapul vehető tények alapján ugyanis a minősítés helyes.

Az irányadó bírói gyakorlat szilárdan kialakult abban, hogy az ittas állapotban lévő sértett esetében - az I. rendű vádlott saját vallomása szerint - ökölrel, állcsúcsra mért ütéssel leterítve őt, számolnia kellett azzal, hogy a szilárd térkövezetre hanyatt esve, nem- hogy életveszélyes, hanem akár halálos sérülést is elszenvedhetett volna a sértett.

A másodfokú bíróság álláspontja is az tehát, hogy a testi sértés okozására az I. rendű vádlott részéről egyenes szándék, az életveszélyre vonatkozóan pedig eshetőleges szándék állott fenn.

Más kérdés, hogy a sértett esetében ténylegesen maradandó fogyatékoság is kialakult; erre vonatkozóan az orvosságértői vélemény megalapozott megállapításokat tett (a szaglás teljes és az ízérzékelés részleges elvesztése).

Ebből következik, hogy a törvényszék helyesen minősítette a bűncselekményt, ennél fogva a másodfokú bíróság nem osztotta a fellebbviteli főügyészségnek az eltérő minősítést célzó indítványát.

* * * *

Egyetértve a fellebbviteli főügyészség indítványával, az I. rendű vádlott ténybeli beismerése nem volt enyhítőként értékelhető, hiszen az nem terjedt ki a bűnösség elismerésére is, márpedig a Kúria 56. számú BK véleményében foglaltak szerint ilyen esetben ez enyhítőként nem jöhet számításba. Ugyanakkor időközben bekövetkezett az időmúlás (az elkövetéstől számított két esztendő eltelte), ami enyhítő.

Egyebekben, az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket helyesen és hiánytalanul sorolta fel, és azokat mérlegelve messzemenőig méltányos tartamú büntetést szabott ki az I. rendű vádlottal szemben.

Annak tartamát tekintve az ítéletábra azt inkább enyhének vélte, a végrehajtás felfüggesztésének tartamát pedig kifejezetten indokolatlanul enyhének.

Tekintettel azonban arra, hogy az I. rendű vádlott terhére az ügyész fellebbezést nem jelentett be, így értelemszerűen nem volt lehetőség a büntetés súlyosítására, csupán annak elméleti indokoltságának megállapítására szorítkozhatott az ítéletábra.

A büntetés-kiszabás kapcsán a Btk. 87. §-ára történt hivatkozást a másodfokú bíróság mellőzte, miután az nyilvánvaló tévedésen alapult, viszont felhívta a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdését, mint a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének jogszabályi alapját, amit a törvényszék elmulasztott felhívni.

A kifejtettekből következik, hogy a védelmi fellebbezések alaptalanoknak bizonyultak, ezért az ítéletábra a törvényszék ítéletének az I. rendű vádlottra vonatkozó részét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta, és kötelezte őt a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 338. § (1) bekezdésére, a Be. 381. § (1) bekezdését is alkalmazva.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. §-a zárja ki.

Szeged, 2016. október 4.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Fkf.III.215/2016/3. számú végzése és a Kecskeméti Törvényszék 14.Fk.91/2015/35. számú ítéletének [vádlott neve] I. rendű vádlottra vonatkozó része a mai napon jogerős, és a fel nem függesztett részében végrehajtható.

Szeged, 2016. október 4.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke